

чаи местните власти предпочитат да си затварят очите за нея. Още по-важна е тази 'скрита' трудова мобилност за страните в преход в Източна Европа, особено за тези, които са най-много пострадали от периода на прехода (Румъния и България), където значителен дял от паричния оборот (около една трета според някои икономисти) се поддържа от внесените от чужбина средства, които работещите там изпращат на своите близки. Много малко са семействата в България и Румъния (включително и цигански), които да нямат по-близки или по-далечни роднини, които да работят зад граница, и едва ли има селище или циганска група, от което да няма трудови мигранти (за ограничено време или трайно установени) в чужбина. Напр. на автобусната спирка в едно малките гранични планински села в България са изписани само две дестинации, като едината (два пъти седмично) е до областният център (Кърджали), а другата (един път седмично) е до Амстердам (Холандия). А на автогарата в Малага (провинция Андалузия в Испания) са отбелязани 26 (!) автобусни линии, регулярно пътуващи до различни областни центрове в Румъния (доста повече, отколкото са рейсовете до градове в другите провинции в Испания).

Д. Политики на приемащите мигранти страни

Съществуват различни политики на страните от Западна Европа към циганите, които пристигат от страните на Източна Европа. В повечето случаи циганите са третираны като всички останали граждани на съответните страни, без да има някаква специална политика, насочена към тях, но има и някои изключения. В Италия, в началото на 90-те години, вследствие активното лобиране на неправителствените организации (включително и обвързнатите с църквата), подплатено с квази-научни анализи, "доказващи" колко специфична общност са ромите и как тяхната етнокултура не им позволява да живеят съвместно с друго население, се стигна до радикални решения. Всички цигани бежанци (или